

ordentlige Omstændigheder Amnesti for Rømningsmænd udstedes. Det maa fordres, at den Paagjældende selv personlig fremstiller sig. Den udviste Staausel bør ikke fritage ham for at anses for gjentagen Rømning, hvis han senere igjen rømmer.

Til § 92.

Ikke Enhver, der skjuler sin Stilling som Krigsmand og derved antages ved en anden Afdeling end den, hvortil han hører, er Rømningsmand, da han mulig kan have ventet, at han ikke under den senest paatagne Tjenestetid, f. Ex. paa et Sætozt, vilde blive indkaldt til sin Afdeling. Men er han Rømningsmand, da er der ikke Grund til at fritage ham for den forskyldte Straf, da hans Brøde kan være betydelig, saafom naar han for Betaling lader sig stille eller hverve ved en anden Afdeling, eller i Krigstid lader sig ansætte i en af de flere vellønnede Stillinger, hvortil Frivillige maa antages. Det skjønes lettelig, at den her omhandlede Forbrydelse er ganske forskjellig fra den, der er Gjenstand for sidste Del af § 80.

Til § 93.

Sigende Bestemmelser forekomme i næsten alle fremmede Militærlove, dog fordre disse i Almindelighed Angivelse af enhver forestaaende Rømning, hvorom Nogen faar Kundskab, altsaa ikke blot i Krigstid. Jfr. almindelig Straffelov § 109 og dette Lovforslag § 65.

For at denne Paragraf, saa vidt muligt, kan svare til § 55, er i anden Linie med Overlæg brugt „samt“ og ikke „eller“. Ogsaa for Dvrigt er Paragrafen redigeret i Overensstemmelse med § 65. Henvisningen til § 65 kan ikke undværes. Overgang til Tjenden maa betragtes ganske som Forræderi, og derfor maa den, som faar Kundskab om Forbrydelsen, ganske behandles efter § 65 og ikke efter § 93. Blandt den Skyldiges Naarværende nævnes ikke „Egtefælle“, da den Skyldige maa være en Militærperson, hvilken Bemærkning ogsaa gjælder med Hensyn til § 108.

Til § 94.

De foreslaaede Straffe ere noget strengere end de, der indeholdes i den almindelige Straffelovs § 78, men kunne neppe være mindre i Forhold til Straffene i §§ 83 og 84 jfr. § 88.

Til § 96.

Den her omtalte Forbrydelse, der pleier at benevnes Absentation, maa vel straffes ringere end Rømning, men kan dog under visse Omstændigheder blive ligesaa skadelig for Krigsmagten, nemlig naar denne under faresulde Forhold berøves Anvendelse af Folkene. Forbrydelsens Spørgelse i de enkelte Tilfælde er vel afhængig af de samme Omstændigheder som Rømning; men

man har dog troet ikke her at burde knytte bestemte Straffegrader til disse Omstændigheder, hvormod man har anset det nyttigt at tilføie, at Straffen altid bør være mindre, end om Rømning var begaaet.

Til § 97.

Det er kun, naar Krigsmagten finder Anledning til strax at indbrage den Paagjældende til Tjeneste, at han bliver at tiltalt ved Krigsret, hvorefter Bestemmelse i Dvrigt maa gives i en militær Rettergangslov, jfr. Ranc. Skr. 13de Juni 1812, Frd. 17de April 1838 §§ 13 og 73. Kan Krigsmagten derimod ikke benytte ham paa den Tid, han opdages, hører Sagen til civilt Værnething, da Paagjældende endnu ikke er bleven Krigsmand. Jfr. Lov om Værnepligten af 6te Marts 1869 § 28.

6te Kapitel.

Om Krigsmænds Oprør mod Foresatte og Mytteri.

At Folkethinget har ønsket „Oprør“ ombyt- tet med „Reisning“, er neppe heldigt. Den Forbrydelse, som hermed skulde betegnes, har hidtil i den militære Lovgivning været benevnt „Oprør“ og kaldes ogsaa saaledes i den norske og svenske militære Straffelov. I de tydske Krigsartikler af 31te Oktober 1872 kaldes den „militairischer Aufruhr“. — Det nyvalgte Ord „Reisning“ er formentlig ikke tværfende, da det antyder, at Forbrydelsen paa engang fuldbyrdes af en større Mængde, og det tilføies heller ikke nogen adjectivisk Betyning. Man har derfor ladet „Oprør“ blive staaende og i Kapiteloverskriften sat „Om Krigsmænds Oprør mod Foresatte og Mytteri“, i Stedet for, som tidligere, „Om Oprør og Mytteri“.

Til §§ 98 og 99.

Til Begrebet militært Oprør fordres en saadan Anvendelse af Magt af flere Krigsmand i Forening mod deres militære Foresatte, hvorved Lydighedsforholdet krænkes. Derunder hører altsaa ikke lignende Magtanvendelse mod den borgerlige Dvrighed, hvad enten den udelukkende foretages af Krigsmand eller af disse i Forening med civile Personer; jfr. § 110. Det er vel nødvendigt, at Magt anvendes af flere i Forening, men ikke at nogen Aftale derom skal gaa forud. Et saadant Oprør kræfter det militære Lydighedsforhold i høieste Grad og belægges efter alle Militærlove med meget betydelige Straffe. Næmlig blive Hovedmændene i Almindelighed straffede paa